

Cerni Müon: Nem tudhatom...

Nem tudhatom, hogy másnak e játék mit jelent,
Nekem detektorom itt e plexitől ölelt
kis jószág, messzeringó pionkorom világa.
Fentebbről jöttem én, mint a Mont Blanc magassága
s remélem, testem ionizálva tűnik el.
Lepton vagyok. S ha ez téged nem is érdekel:
a Lagrange-egyenletet is betéve tudom,
tudom, hogy Einsteint igazolva száguldok az uton,
s tudom, hogy atomok elektronjai a drótokon
landolnak, s sikítják győzedelmi dalod.
Ki adatot lát beléje, annak fontos e bájt,
- Ne bántsuk már megint szegény Vörösmarty Mihályt -,
kutatóként egy hétre a CERNben üthet tanyát,
kvarkokat arathat, mint afféle jó „áfanyát”.
Az LHC-t és Alice-t lát a svájci földeken,
míg több kutató a szuperszimmetriáért remeg,
koincidenzában észlelt gamma-fotonokat,
vagy Nobel-díjat érő Higgs-bozonokat.
A detektorba menván, a nyáklap peremén
Kétkomponensű epoxi ragacsba léptem én.
S a graviton, aki a LIGO-val sem látható,
a standard modellbe - csak úgy - nem bedugható...

Hisz bűnösök vagytok ti, akár a többi nép,
S tudjuk miben vétkeztek, mikor, hol és miképp,
Gyorsítgattok, fittelgettek most még büntelen,
S hiszitek, hogy van benne még némi értelem,
Nyalábokat futtattok egy alagútba bújva,
Kérlek Titeket, ne ismételjétek meg újra,
Fojtott szavunkra tán a hadronok felelnek.

Hűlő univerzumunkat árnyékolja egy sötét felleg.

Szeidemann Ákos
Genf, 2018. augusztus 24. hajnalán
a CERN-ben átélt élmények hatására